

Τα επαναστατικά κινήματα των ετών 1820-1821 στην Ευρώπη

Οι ευρωπαϊκοί λαοί αμφισβήτησαν από νωρίς τις αποφάσεις του συνεδρίου της Βιέννης (1815) διατυπώνοντας πολιτικές και εθνικές διεκδικήσεις.

Πολιτικές διεκδικήσεις Σε πολιτικό επίπεδο προβάλλονταν τα αιτήματα της παραχώρησης συντάγματος, της θέσπισης κοινοβουλευτικών θεσμών, της αναγνώρισης ατομικών ελευθεριών και πολιτικών δικαιωμάτων. Στη βάση αυτή μορφοποιήθηκαν τρία κύρια πολιτικά ρεύματα, που αμφισβητούσαν τις αποφάσεις των ηγεμόνων της Ευρώπης, το καθένα από τη δική του σκοπιά και με τον δικό του τρόπο.

Οι μετριοπαθείς φιλελεύθεροι επιδίωκαν την καθιέρωση συνταγματικών μοναρχιών στις οποίες εκλογικό δικαίωμα θα είχαν μόνο όσοι διέθεταν κάποια περιουσία, όπως συνέβαινε στην Αγγλία.

Οι ριζοσπάστες δημοκρατικοί προσδοκούσαν την εγκαθίδρυση αβασίλευτων δημοκρατιών που θα αναγνώριζαν πολιτικά δικαιώματα σε όλους ανεξαιρέτως τους ενήλικους άνδρες και θα προστάτευαν τις αδύναμες κοινωνικές ομάδες.

Οι σοσιαλιστές, που εμφανίστηκαν μετά το 1850, θεωρούσαν ότι η καταλληλότερη μορφή πολιτικής οργάνωσης θα ήταν ένα καθεστώς οικονομικής και κοινωνικής ισότητας.

Εθνικές διεκδικήσεις και η αρχή των εθνοτήτων Οι εθνικές διεκδικήσεις προέκυψαν ως αποτέλεσμα της σταδιακής συνειδητοποίησης των εθνών (βλέπε γλωσσάριο). Στην Ευρώπη του 1815, πληθυσμοί που θεωρούσαν τους εαυτούς τους

έθνη δεν διέθεταν κράτη, είτε γιατί ζούσαν σε μεγάλες πολυεθνικές αυτοκρατορίες (κυρίως στην Αυστριακή και στην Οθωμανική) είτε γιατί ζούσαν διάσπαρτοι σε διάφορα κράτη (γερμανικό, ιταλικό και πολωνικό έθνος).

Η επιδίωξη συγκέντρωσης όλων των ομοεθνών σε ένα κράτος γέννησε την αρχή των εθνοτήτων: σύμφωνα με αυτή, πληθυσμοί που ανήκουν στο ίδιο έθνος έχουν το δικαίωμα να ιδρύσουν ενιαίο κράτος και πληθυσμοί έθνους διαφορετικού από εκείνο που αποτελεί την πλειονότητα των κατοίκων ενός κράτους έχουν το δικαίωμα να αποσχιστούν. Τα όρια του κράτους πρέπει να συμπίπτουν με τα όρια του έθνους.

Οι παραπάνω θέσεις αντλούνταν κυρίως από δύο πηγές.

Η μία ήταν η γαλλική επανάσταση, που από τα πρώτα βήματά της αναγνώρισε το έθνος ως πηγή όλων των εξουσιών σε μια πολιτεία, διακηρύσσοντας ότι η βούληση των λαών είναι αυτή που πρέπει να καθορίζει το μέλλον τους και όχι οι αποφάσεις του ηγεμόνα. Οι ιδέες αυτές διαδόθηκαν σε ολόκληρη την Ευρώπη την περίοδο 1789-1815.

Η άλλη πηγή του εθνικού αισθήματος ήταν η άρνηση της γαλλικής κυριαρχίας ενισχυμένη από μια ισχυρή τάση επιστροφής στις παραδόσεις. Στον γερμανικό χώρο, όπου κυρίως αναπτύχθηκε αυτή η αντίληψη στα χρόνια της ναπολεόντειας κατοχής, διατυπώθηκε η θέση ότι το έθνος είναι μια διαχρονική κοινότητα βασισμένη σε τρία, κυρίως, στοιχεία:

- την ιστορία, η οποία βιώθηκε ως ένα εξιδανικευμένο παρελθόν που χάνεται στα βάθη των αιώνων και πιστοποιεί την κοινή προέλευση των μελών του έθνους,

- τη γλώσσα, της οποίας φιλόλογοι και γλωσσολόγοι πάσχισαν να βρουν τις αρχέγονες μορφές και την οποία συγγραφείς ανέλαβαν να διαδώσουν· κάποιες φορές, μάλιστα, το εθνικό αίσθημα

Η αρχή των εθνοτήτων
Σημαντικό

1. Δύο διαφορετικές αντιλήψεις για το έθνος α. «Στο έθνος ανήκουν όλοι όσοι αισθάνονται ότι ανήκουν σε αυτό»

Το έθνος είναι η συνένωση όλων των ανθρώπων, όσων ζουν μαζί, είτε λόγω γλώσσας είτε λόγω ορισμένων γεωγραφικών παραγόντων, είτε λόγω του ρόλου που τους όρισε η ιστορία, και αναγνωρίζουν την ίδια αρχή και βαδίζουν για την επίτευξη ενός κοινού σκοπού. Πατρίδα είναι, πρώτα απ' όλα, η συνείδηση της πατρίδας.

Τζουζέπε Ματσίνι, Ιταλός πολιτικός.

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

β. «Το έθνος υπήρχε πάντα, ανεξάρτητα από το τι αισθάνονταν οι άνθρωποι»

Τα πρώτα, τα γνήσια και αληθινά εθνικά σύνορα των κρατών είναι, αναμφίβολα, τα εσωτερικά σύνορα των ανθρώπων. Όλοι όσοι μιλούν την ίδια γλώσσα συνδέονται μεταξύ τους με ένα πλήθος αόρατων δεσμών από την ίδια τη φύση, πράγμα που συνέβαινε πολύ πριν αρχίσει οποιαδήποτε ανθρώπινη δραστηριότητα, καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον και έχουν τη δύναμη να συνεχίζουν να αλληλοκαταλαβαίνονται όλο και πιο καθαρά και αποτελούν εκ φύσεως ένα ενιαίο και αδιάσπαστο σύνολο. [...] Από αυτά τα εσωτερικά σύνορα, που χαράσσονται από την πνευματική φύση του ανθρώπου καθεαυτού, προκύπτει ως συνέπεια η διαμόρφωση των εξωτερικών συνόρων [...]

Γιόχαν Φίχτε, Γερμανός φιλόσοφος.

Πηγή: <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/>

σφυρηλατήθηκε μέσα από την υπεράσπιση της γλώσσας και με τους αγώνες εναντίον του κατακτητή για το δικαίωμα χρησιμοποίησής της και

- τη *θρησκεία*, όταν ο κυρίαρχος ήταν αλλόθρησκος, όπως στην περίπτωση των Βαλκανίων όπου χριστιανοί ήταν υποταγμένοι στους Οθωμανούς, που ήταν μουσουλμάνοι.

Οι πολιτικές και εθνικές διεκδικήσεις γέννησαν, την περίοδο 1815-1848, **τρία μεγάλα επαναστατικά κύματα** στην Ευρώπη: των ετών 1820-1821, του 1830 και του 1848.

Οι επαναστάσεις των ετών 1820-1821 Οι ρυθμίσεις του συνεδρίου της Βιέννης αμφισβητήθηκαν για πρώτη φορά οργανωμένα με το επαναστατικό κύμα των ετών 1820-1821. Γεωγραφικά περιορίστηκε στη νότια, μεσογειακή Ευρώπη και σ' αυτό εντάσσονται **οι επαναστάσεις στην Ισπανία (1820), στην Ιταλία (1820-1821) και στην Ελλάδα (1821).**

Η επανάσταση στην Ισπανία (1820) Ξεκίνησε από στρατιωτικές μονάδες που στασίασαν κατά του αυταρχικού βασιλιά Φερδινάνδου Ζ' απαιτώντας την επαναφορά του συντάγματος του 1812 που είχε επιβληθεί από τον Ναπολέοντα. Ακολούθησε εμφύλιος πόλεμος **μέχρι το 1823, οπότε, μετά από σχετική απόφαση και εντολή της Ιερής Συμμαχίας, γαλλικός στρατός κατέπνιξε την επανάσταση.** Η επαναστατική αναταραχή στην Ισπανία πυροδότησε **σειρά απελευθερωτικών επαναστάσεων στη Λατινική Αμερική.**

Οι επαναστάσεις στην Ιταλία (1820-1821), που τότε ήταν χωρισμένη σε πολλά μικρά κράτη, οργανώθηκαν από **καρμπονάρους** (βλέπε γλωσσάριο), ξεκίνησαν από το βασίλειο της Νεάπολης και της Σικελίας (σημερινή νότια Ιταλία) **το 1820, στρέφονταν κατά της αυστριακής κυριαρχίας και διεκδικούσαν εθνική ελευθερία και συνταγματικές μεταρρυθμίσεις.** Ο επαναστατικός αναβρασμός συνεχίστηκε μέχρι το 1821, οπότε η επέμβαση αυστριακού στρατού, που ενεργούσε με εντολή της Ιερής Συμμαχίας, είχε ως αποτέλεσμα την καταστολή της επανάστασης. Σχεδόν ταυτόχρονα, στο βασίλειο του Πεδεμοντιού (σημερινή βορειοδυτική Ιταλία) ξέσπασε επανάσταση με τα ίδια αιτήματα, που είχε, όμως, και την ίδια τύχη.

Η επανάσταση στην Ελλάδα (1821) ήταν το πρώτο εθνικό κίνημα του 19ου αιώνα που έμελλε να πετύχει, καταλήγοντας στη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους. Υπήρξε, λοιπόν, ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα της εποχής της.

2. Η γαλλική επανάσταση

μητέρα των επαναστάσεων του 19ου αιώνα

Αντίθετα από ό,τι συνέβαινε με τις επαναστάσεις στο τέλος του 18ου αιώνα, οι επαναστάσεις της μεταναπολεόντειας περιόδου ήταν εσκεμμένες ή ακόμη και προγραμματισμένες. Γιατί το καταπληκτικότερο κληροδότημα της ίδιας της γαλλικής επανάστασης ήταν τα πρότυπα και τα οργανωτικά σχήματα της πολιτικής αναταραχής που αυτή καθιέρωσε για τη γενική χρήση των απανταχού επαναστατών.

E.J. Hobsbawm, *Η εποχή των επαναστάσεων*, μτφρ. Μ. Οικονομοπούλου, ΜΙΕΤ, Αθήνα 1990, σ. 154.

Καρμπονάροι οδηγούνται σιδηροδρόμιοι σε δίκη μετά τις αποτυχημένες επαναστάσεις των ετών 1820-1821 στην Ιταλία.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ορισμένοι υποστηρίζουν ότι τα ιστορικά γεγονότα διαμορφώνονται αποκλειστικά και μόνο από τη βούληση των ισχυρών. Οι πολιτικές εξελίξεις στην Ευρώπη αμέσως μετά το συνέδριο της Βιέννης επιβεβαιώνουν ή διαψεύδουν αυτή την άποψη; Να τεκμηριώσετε τη θέση σας.
2. Να μελετήσετε τις πηγές 1α και 1β. Κατόπιν να κάνετε άσκηση (σε σχήμα) άστρου τοποθετώντας στο κέντρο την έννοια «έθνος».
3. Αφού μελετήσετε την πηγή 2, να αναφερθείτε στη σχέση των επαναστάσεων των ετών 1820-1821 με τη γαλλική επανάσταση του 1789.

Τα επαναστατικά κύματα του 1830 και του 1848 στην Ευρώπη

Οι επαναστάσεις του 1830 Γύρω στα 1830 σειρά επαναστάσεων συγκλόνισε την Ευρώπη δυτικά της Ρωσίας.

Η επανάσταση στη Γαλλία στρεφόταν εναντίον του βασιλιά Καρόλου Ι', που επιχείρησε να αποδώσει στους αριστοκράτες και στην εκκλησία κάποια από τα προνόμια που είχαν πριν από το 1789. Η μεγαλοαστική τάξη και τα λαϊκά στρώματα αντέδρασαν έντονα. Η κρίση κορυφώθηκε όταν ο αυταρχικός Κάρολος Ι' διέλυσε τη Βουλή (Μάρτιος 1830), περιόρισε δραστικά τα εκλογικά δικαιώματα των αστών και επέβαλε αυστηρή λογοκρισία. Αμέσως, πλήθη λαού, με επικεφαλής ριζοσπάστες δημοκρατικούς, έστησαν οδοφράγματα στους δρόμους του Παρισιού εξαναγκάζοντας τον Κάρολο Ι' σε παραίτηση και αξιώνοντας την εγκαθίδρυση αβασίλευτης δημοκρατίας. Οι φιλελεύθεροι αστοί, όμως, που έλεγχαν την κατάσταση, ευνόησαν την άνοδο στον θρόνο του μετριοπαθούς βασιλιά Λουδοβίκου-Φιλίππου.

1. Ε. Ντελακρουά, *Η ελευθερία οδηγεί τον λαό. Πίνακας εμπνευσμένος από τη γαλλική επανάσταση του 1830.*

Η επανάσταση στο Βέλγιο, που ήταν τμήμα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, προκλήθηκε κυρίως από το ότι ο βασιλιάς Γουλιέλμος Α' της Οράγγης ευνοούσε τα ολλανδικά οικονομικά συμφέροντα σε βάρος των βελγικών. Ενισχύθηκε, επίσης, από τις θρησκευτικές διαφορές που υπήρχαν ανάμεσα στους προτεστάντες Ολλανδούς και τους καθολικούς Βέλγους.

Έτσι, οι Βέλγοι επαναστάτησαν και ίδρυσαν το ανεξάρτητο βασίλειο του Βελγίου το 1830.

Η επανάσταση στην Πολωνία ξεκίνησε με κύριο αίτημα την ανεξαρτησία από τη Ρωσία, τμήμα της οποίας ήταν έως τότε τα πολωνικά εδάφη. Η επέμβαση, ωστόσο, ισχυρών ρωσικών δυνάμεων και οι διαφωνίες μεταξύ των επαναστατών οδήγησαν τελικά στην αποτυχία της επανάστασης και στην επιβολή ενός ιδιαίτερα αυταρχικού καθεστώτος.

Οι επαναστάσεις του 1848 Λίγα χρόνια αργότερα, στα 1848, ξέσπασαν νέες επαναστάσεις. Τα αίτιά τους ήταν ποικίλα.

Τα οικονομικά και κοινωνικά αίτια σχετίζονταν με τη σταθερή πτώση του βιοτικού επιπέδου των λαϊκών στρωμάτων σε πολλές περιοχές της Ευρώπης, ήδη από τη δεκαετία του 1820, με αποτέλεσμα την ανάπτυξη μιας γενικευμένης κοινωνικής δυσανεξίας.

Τα εθνικά αίτια συνδέονταν με την ανάδυση των εθνικών ιδεών στην Ευρώπη και την επιδίωξη πολλών ευρωπαϊκών εθνών να δημιουργήσουν ανεξάρτητα κράτη.

Τα πολιτικά αίτια προέκυπταν από τις διαρκώς αυξανόμενες απαιτήσεις των ευρωπαϊκών κρατών από τους υπηκόους τους (αύξηση της φορολογίας, καθιέρωση της υποχρεωτικής στράτευσης κ.ά.), αλλά και από την ενίσχυση εκείνων των πολιτικών δυνάμεων που επιδίωκαν την ανατροπή των αποφάσεων του συνεδρίου της Βιέννης.

Η επανάσταση στη Γαλλία πυροδοτήθηκε από ριζοσπάστες δημοκρατικούς που απαιτούσαν κοινωνικές και πολιτικές μεταρρυθμίσεις και εξανάγκασε τον βασιλιά σε παραίτηση. Σχηματίστηκε δημοκρατική κυβέρνηση, με τη συμμετοχή τόσο μετριοπαθών όσο και ριζοσπαστών, που παραχώρησε πολιτικά δικαιώματα σε όλους

τους άνδρες και πήρε μέτρα οικονομικής ανακούφισης των λαϊκών τάξεων. Ωστόσο, οι εκλογές που έγιναν τον Απρίλιο του 1848 έδωσαν την πλειοψηφία στους μετριοπαθείς φιλελεύθερους, που συνέλαβαν τους ηγέτες των ριζοσπαστών και κατήργησαν τα κοινωνικά μέτρα της προηγούμενης κυβέρνησης. Το αποτέλεσμα ήταν να ξεσπάσει, το κα-

1. Τα κίνητρα των επαναστατών του 1848

Καθένας [ενν. από όσους συμμετέχουν στις επαναστάσεις του 1848] αντλεί τα κίνητρα που ταιριάζουν στη δράση του από το κατά τα φαινόμενα ανεξάντλητο οπλοστάσιο των ιδεών που κληροδοτήθηκαν από τη γαλλική επανάσταση. Παρ' όλα αυτά, εκείνο που ακόμα παρακινεί τους λαούς είναι οι δυο μεγάλες διεκδικήσεις οι οποίες καταπνίγηκαν από τους πρωτεργάτες του συνεδρίου της Βιέννης: ο φιλελευθερισμός και ο εθνικισμός. Αρχίζουν, ωστόσο, να διαφαίνονται, κυρίως στη Γαλλία και την Ιταλία, νέες επιδιώξεις με κοινωνικό χαρακτήρα, που προβάλλονται από ένα στρώμα του πληθυσμού του οποίου η σημασία αυξάνει μαζί με τις προόδους της εκβιομηχάνισης: τους εργάτες. S. Bernstein & P. Milza, *Ιστορία της Ευρώπης*, μτφρ. Α.Κ. Δημητρακόπουλος, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1997, τόμ. 2, σ. 49.

Σημαντικό

2. Το επαναστατικό κύμα του 1848 στην Ευρώπη.

2. Τα κοινά χαρακτηριστικά των επαναστάσεων του 1848

Πρώτα απ' όλα, όλες [οι επαναστάσεις] πέτυχαν και απέτυχαν γρήγορα και, στις περισσότερες περιπτώσεις, ολοκληρωτικά. Στους πρώτους λίγους μήνες όλες οι κυβερνήσεις στην επαναστατημένη ζώνη σαρώθηκαν ή παρέλυσαν. Όλες κατέρρευσαν ή παραιτήθηκαν ουσιαστικά χωρίς αντίσταση. Ωστόσο, μέσα σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα η επανάσταση είχε χάσει την πρωτοβουλία σχεδόν παντού. [...] Όλες οι επαναστάσεις είχαν και ένα άλλο κοινό σημείο, που σε μεγάλο βαθμό εξηγεί την αποτυχία τους. Ήταν, πραγματικά ή εν σπέρματι, κοινωνικές επαναστάσεις των φτωχών εργαζομένων.

E.J. Hobsbawm, *Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875*, γ' ανατύπωση, μτφρ. Δ. Κούρτοβικ, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2003, σ. 31-34.

λοκαίρι του 1848, ένας αληθινός κοινωνικός πόλεμος που τελείωσε με τη συντριβή των ριζοσπαστικών δυνάμεων. Η κυριαρχία των μετριοπαθών φιλελεύθερων επιβεβαιώθηκε με την εκλογή ως προέδρου της Γαλλίας του πρίγκιπα Λουδοβίκου-Ναπολέοντα Βοναπάρτη, την αφαίρεση των πολιτικών δικαιωμάτων από τους εργάτες και τον περιορισμό της ελευθεροτυπίας.

Η επανάσταση στην Αυστρία προκάλεσε αρχικά την παραίτηση και τη φυγή από τη Βιέννη του αυταρχικού πρωθυπουργού Μέτερνιχ καθώς και την παραίτηση του αυτοκράτορα Φερδινάνδου. Ωστόσο, οι αντιθέσεις ανάμεσα στους μετριοπαθείς φιλελεύθερους, που συμμετείχαν στην κυβέρνηση, και τους ριζοσπάστες δημοκρατικούς, που αξίωναν μεταρρυθμίσεις, οδήγησαν σε νέα επανάσταση (Οκτώβριος 1848), **η οποία καταπνίγηκε**.

Η επανάσταση των Ούγγρων ήταν η σημαντικότερη μιας σειράς επαναστάσεων (Βοημία, Ιταλία) που εκδηλώθηκαν στην επικράτεια της Αυστρίας, ευνοημένες από τον γενικότερο επαναστατικό αναβρασμό. Με επικεφαλής τον Λάγιο Κόσουτ, οι επαναστάτες κήρυξαν την ανεξαρτησία της Ουγγαρίας, σχημάτισαν κυβέρνηση και θέσπισαν νόμους. Τελικά, όμως, και αυτή η επανάσταση καταπνίγηκε.

Η επανάσταση στην Πρωσία άρχισε με εξέγερση στο Βερολίνο. Αμέσως, ο βασιλιάς Φρειδερίκος Γουλιέλμος Γ' υποσχέθηκε παραχώρηση συντάγματος. Παράλληλα, και καθώς **δυνάμωσαν οι φωνές που υποστήριζαν την ενοποίηση του γερμανικού χώρου**, συγκροτήθηκε η συνέλευση της Φρανκφούρτης. Σε αυτή διαμορφώθηκαν δύο ρεύματα: το ένα υποστήριζε τη δημιουργία μιας **Μεγάλης Γερμανίας** με τη συμμετοχή και της Αυστρίας και το άλλο τη συγκρότηση μιας **Μικρής Γερμανίας** υπό την καθοδήγηση της Πρωσίας. Αν και η πλειοψηφία της συνέλευσης τάχθηκε με τη δεύτερη άποψη, **η αντίδραση της Αυστρίας εμποδισε τη δημιουργία ενός ενιαίου γερμανικού κράτους**.

Μια αποτίμηση Τα επαναστατικά κινήματα του 1848, **η άνοιξη των λαών** όπως ονομάστηκαν, επηρέασαν ουσιαστικά το πολιτικό τοπίο. Η μεγαλοαστική τάξη, ο αληθινός κερδοσμένος, αύξησε, στα περισσότερα κράτη, τον βαθμό συμμετοχής της στη διαχείριση της πο-

3. Η επανάσταση του 1848 στο Βερολίνο.

Αξιοποιώντας τις γνώσεις και τα παραθέματα 2 και 3 να εκτιμήσετε τη σημασία των επαναστάσεων του 1848 παρά την αποτυχία τους.

4. Ε. Φίλιποτό, Η επανάσταση του 1848 στη Γαλλία.

Οι φιλελεύθεροι υψώνουν την τρίχρωμη σημαία ως εθνικό έμβλημα της Γαλλίας (δεξιά) τη στιγμή που οι σοσιαλιστές απέναντί τους υψώνουν την κόκκινη σημαία (αριστερά).

3. Η πολιτική κληρονομιά των επαναστάσεων του 1848

Οι επαναστάσεις του 1848 φανέρωσαν καθαρά ότι οι μεσαίες τάξεις, ο φιλελευθερισμός, η πολιτική δημοκρατία, ο εθνικισμός, ακόμα και οι εργατικές τάξεις, αποτελούσαν πια μόνιμα στοιχεία του πολιτικού σκηνικού. Η ήττα των επαναστάσεων μπορεί να τα έκανε προσωρινά αφανή, αλλά όταν ξαναπρόβαλλαν θα καθόριζαν τη δράση ακόμα και εκείνων των πολιτικών που έτρεφαν τις λιγότερες συμπάθειες γι' αυτά.

Ε.Ι. Hobsbawm, *Η εποχή του κεφαλαίου, 1848-1875*, γ' ανατύπωση, μτφρ. Δ. Κούρτοβικ, ΜΙΕΤ, Αθήνα 2003, σ. 50.

λιτικής εξουσίας. Παράλληλα, αναδύθηκαν τα εθνικά αιτήματα πολλών λαών. Τέλος, το κύριο μέτωπο κοινωνικής αντιπαράθεσης μετατοπίστηκε: από εδώ και πέρα οι κύριοι κοινωνικοί αντίπαλοι δεν θα είναι οι ευγενείς και οι αστοί αλλά οι αστοί και οι εργάτες.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ...

...διαβάστε

✓ Σταντάλ, *Το κόκκινο και το μαύρο* (1830).

Γλαφυρή παρουσίαση της γαλλικής κοινωνίας την εποχή της Παλινόρθωσης (1815-1830).

ΑΣΚΗΣΕΙΣ - ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Αφού μελετήσετε την πηγή 2, να ανιχνεύσετε τους λόγους που οδήγησαν σε αποτυχία τις επαναστάσεις του 1848.
2. Ποιες μεταβολές έφεραν στην ευρωπαϊκή πολιτική πραγματικότητα οι επαναστάσεις του 1848; Στην απάντησή σας να πάρετε υπόψη σας τις πηγές 1-3 και την εικόνα 4.
3. **Διαθεματική δραστηριότητα:** Να μελετήσετε τον πίνακα του Ε. Ντελακρουά *Η ελευθερία οδηγεί τον λαό* (εικόνα 1). Ποια μορφή δεσπόζει; Τι συμβολίζει; Τι εκπροσωπούν οι άλλες μορφές;

Ολοκληρώνοντας το κεφάλαιο θυμόμαστε ότι...

- ✓ από τα μέσα του 18ου αιώνα είχαν αρχίσει να συντελούνται στους κόλπους του ελληνισμού σοβαρότατοι οικονομικοί, κοινωνικοί και ιδεολογικοί μετασχηματισμοί
- ✓ κατά την περίοδο 1820-1848 ξέσπασαν στην Ευρώπη πολλές επαναστάσεις που εναντιώνονταν στην Παλινόρθωση και διεκδικούσαν πολιτικές και εθνικές ελευθερίες
- ✓ η ελληνική επανάσταση, μία από τις ευρωπαϊκές επαναστάσεις του 19ου αιώνα, ξέσπασε τον Φεβρουάριο του 1821 στις Ηγεμονίες, επεκτάθηκε και σε άλλες περιοχές του ελλαδικού χώρου και είχε ως τελικό αποτέλεσμα την ίδρυση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους.